

I Inleidende opmerkingen

In 1971 heeft het Bosschap in zijn Beleidsprogramma voor de bosbouw aangegeven dat het bosbeleid zich hier te lande in de komende jaren onder meer zal moeten richten op:

- instandhouding van het bestaande bosareaal;
- handhaving van de gespreide eigendomstoestand.

De maatschappelijke ontwikkeling brengt met zich, dat de betekenis van de bosbouw in het kader van het milieubeheer, de landschapsbouw, de recreatie en het natuurbehoud nog steeds verder toeneemt. Daarenboven moet erop worden gewezen, dat zich volgens de prognoses van de FAO in de komende decennia een in omvang toenemend houttekort zal manifesteren. Mede met het oog daarop zal aan de houtproductiefunctie van de bosbouw en aan de exploitatiemethodieken in het beleid eveneens een groot gewicht moeten worden toegekend. De aanhoudende inflatie plaatst ook de bosbouwsector voor ernstige problemen. De inflatoire ontwikkeling leidt tot een voortdurende stijging van de kosten van arbeid, machines, e.d. welke onmogelijk door een produktiviteitsstijging kan worden opgevangen. De nadelige gevolgen van de inflatoire ontwikkeling worden nog vergroot door de omstandigheid dat tengevolge van structurele en conjuncturele ontwikkelingen de houtprijzen in het afgelopen jaar weer zijn gaan dalen. De hier gesignaleerde ontwikkelingen bedreigen de bosinstandhouding in ernstige mate.

Teneinde op lange termijn de hierboven genoemde centrale doelstellingen van het bosbouwbeleid te kunnen realiseren, is het noodzakelijk dat zo spoedig mogelijk de in dit urgentieprogramma aangegeven maatregelen worden getroffen.

II Instandhouding van bossen en natuurterreinen

De bosbijdrage is ondanks de opgetreden inflatie sedert 1966 niet aangepast. Dientengevolge is de reële betekenis van deze bijdrage sterk verminderd en kan deze bijdrage niet meer worden gezien als een adequate honorering van de in omvang nog steeds toenemende dienstverlening. De bosbijdrage zal zodanig moeten worden verhoogd dat op zijn minst de negatieve invloed van de inflatie wordt teniet gedaan. Daartoe is een aanpassing van de bijdrage met

tenminste 30 % noodzakelijk, welke het mogelijk zal maken te voldoen aan de voorwaarden welke aan een goede bosinstandhouding worden gesteld. Aldus kan de bosbijdrageregeling de instandhouding van het bos met zijn veelzijdige functie blijvend optimaal dienen.

Nauw verbonden met de problematiek van de bosinstandhouding is het vraagstuk van de instandhouding van natuurterreinen. Vele natuurterreinen zijn eigendom van bosbezitters, zodat in die gevallen op het vlak van het beheer van een verwevenheid sprake is. Bovendien zijn natuurterreinen, evenals bossen, van groot belang in het kader van het milieubeheer en uit natuurwetenschappelijke, natuurschoon- en recreatieve overwegingen. Aan de instandhouding van natuurterreinen moet derhalve eveneens hoge prioriteit worden toegekend.

De eigenaren van natuurterreinen zien zich evenwel voor grote problemen gesteld, omdat tegenover de snel stijgende kosten welke zijn verbonden aan een op instandhouding gericht beheer, geen opbrengsten staan.

Met voldoening kan worden vastgesteld, dat de overheid zich van deze problematiek bewust is en reeds gedurende enkele jaren beheersbijdragen verstrekt aan de particuliere natuurbeschermingsorganisaties ten behoeve van de door hen beheerde terreinen, waaronder ook de bossen ten aanzien waarvan reeds de bosbijdragen wordt verstrekt. Uit dit laatste kan worden geconcludeerd, dat de bosbijdrage kennelijk niet toereikend is om de blijvende instandhouding van bossen te verzekeren. De noodzakelijkheid van verhoging van de bosbijdrage wordt hierdoor nog eens extra beklemtoond.

Het is ondanks het feit, dat aan natuurbeschermingsorganisaties bijzondere eisen worden gesteld, op het gebied van het beheer, onbillijk dat een soortgelijke regeling niet is getroffen voor andere eigenaren van natuurterreinen zoals particulieren en gemeenten. Dit dient thans te geschieden in de vorm van uitbreiding van de bosbijdrageregeling tot de natuurterreinen, die toegankelijkstelling verdragen. Ten aanzien van natuurterreinen, die geen toegankelijkstelling verdragen dient een beheersbijdrage te worden toegekend.

Ook de commissie van het Bosschap die zich heeft beraden over de functionering van de bosbijdrageregelingen is tot de conclusie gekomen dat een verhoging van de bosbijdrage met tenminste 30 % moet worden doorgevoerd en dat deze regeling tot de

natuurterreinen moet worden uitgebreid.

III Het fiscale beleid

De instandhouding van het bosareaal zal mede door het fiscale beleid moeten worden gestimuleerd. De belastingwetgeving zal met het oog daarop op een aantal punten moeten worden aangepast.

Aan één wens is reeds tegemoet gekomen nl. op het gebied van de vermogensbelasting, waar thans wordt voorgesteld de voor de vermogensbelasting in aanmerking te nemen waarde van niet opengestelde NSW-landgoederen te stellen op de helft van de bestemmingswaarde en die van de opengestelde NSW-landgoederen op nihil. Een dergelijke regeling zal de instandhouding van het bosbezit in belangrijke mate ten goede komen.

Een analoge regeling in de successiewetgeving is wenselijk.

Aldus zullen personen, die een landgoed erven en bereid zijn het door hen geërfde vermogen onrendabel belegd te houden in een dergelijk bezit, dat voor de gemeenschap van zo wezenlijke betekenis is, daartoe in staat worden gesteld, zonder dat zij eerst verplicht worden een gedeelte van het landgoed te verkopen voor de betaling van de successierechten. Wel zal een bepaling moeten worden opgenomen, dat bij verkoop binnen een bepaalde periode alsnog een bepaald bedrag aan successierechten zal worden ingevorderd.

Voorts dient al dan niet in het kader van de Natuurschoonwet naast de bosbedrijf-vrijstelling uit de Wet op de Inkomstenbelasting, een regeling te worden

gecreëerd, krachtens welke bosbouwers kunnen opteren voor een regime, waarbij bedrijfsverliezen aftrekbaar zijn, terwijl de positieve uitkomsten zijn vrijgesteld na compensatie met de in mindering gebrachte verliezen.

IV Waterschapsfinanciën

De waterschappen dienen in toenemende mate algemene belangen. Derhalve dient de bijdrage van de overheid aan de waterschappen te worden verhoogd. Nu een zekere financiële verhouding tussen het Rijk en de waterschappen groeiende is, dient het Rijk er op toe te zien, dat bij de lastenheffing door de waterschappen rekening wordt gehouden met de differentiatie in het economisch voordeel, dat voortvloeit uit hun werken.

V Sociale aangelegenheden

De bosbouwsector kan vervangende werkgelegenheid bieden aan een aantal personen, die de agrarische sector in verband met de herstructurering zullen moeten verlaten. De moeilijke positie van de bosbouw heeft er namelijk toe geleid, dat een achterstand is ontstaan bij de uitvoering van vele voor de bosinstandhouding van belang zijnde werkzaamheden. Gelet op de maatschappelijke belangen die de bosbouw dient enerzijds en op de omstandigheid dat bosarbeid door de tot nog toe in de bosbouw tewerkgestelde ex-agrariërs als passende arbeid wordt ervaren anderzijds, is het verantwoord dat de middelen die voor de opvang van bedoelde personen toch beschikbaar moeten worden gesteld, worden gebezigd om tewerkstelling in de bosbouwsector mogelijk te maken.

Procédé uit Japan voor de fabricage van cellulose, vrij van milieu-verontreinigingen

Vijf vooraanstaande Japanse papier- en cellulose-firma's hebben gezamenlijk een uniek, nieuw milieu-verontreinigings-vrij procédé voor de fabricage van cellulose ontwikkeld, zoals de nieuwste editie van het "Bulletin" van het "Anglo-Japanese Economic Institute" mededeelt. Alle afvalstoffen van het procédé, waaronder het verwerkte chloordioxyde, worden weer teruggewonnen en weer in omloop gebracht of op andere wijze verwerkt. Het bericht zegt, dat de opbrengst aan cellulose 65-70 % bedraagt in vergelijking tot 42,3 % bij het gebruikelijke procédé. De firma heeft het plan binnenkort een proeffabriek te bouwen." (EBM, 15-10-1971)